

ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΑΠΑΙΧΤΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΥΠΟΘΕΣΗ:
ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΑ
(ΥΠΕΡΟΧΑ)*
ΑΓΟΡΙΑ

Εικόνες:
Λέλα Στρούτση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

*Το «υπέροχα» θα δείξει.
Μόνο το «εξαφανισμένα»
είναι σίγουρο.

ΑΘΗΝΑ

Κυριακή, 9.00 το πρωί

Το αγόρι παρατήρησε γύρω του.

Η Νίκη, το μοναδικό κορίτσι της ομάδας τους, δεν είχε έρθει ακόμη.

Προς το παρόν στο γήπεδο μπάσκετ της παιδικής χαράς βρίσκονταν ο Άρης, ο Κώστας, ο Γιώργος κι ο Λάκης. Και οι αθλητικές τους κάλτσες. Οι περισσότερες από αυτές ήταν φορεμένες και στον χθεσινό φιλικό αγώνα του ΚΕΡΑΥΝΟΥ, της ομάδας τους. Μπροστά τους, η μυρωδιά από το κλουβί των αρκούδων στον ζωολογικό κήπο έμοιαζε με ευωδιά από ανθισμένα τριαντάφυλλα.

Σκέφτεστε τίποτα χειρότερο;

Ούτε αυτός σκεφτόταν.

Τα αποδυτήρια ήταν κλειστά, κι έτσι τα αγόρια είχαν αναγκαστεί να αλλάξουν παπούτσια και (δυστυχώς) κάλτσες στις κερκίδες. Σαν να μην έφτανε αυτό, άρχισαν πάλι και το γνώριμο, αηδιαστικό παιχνίδι τους, να τις πετάνε ο ένας στον άλλο και να χαχανίζουν δυνατά. Κάποιες από αυτές αστόχησαν κι έπεσαν πάνω του.

Τι σιχαμάρα!

Λάτρευε τον ΚΕΡΑΥΝΟ και τους παίκτες, ήταν όλοι συμμαθητές και φίλοι του, αλλά αυτό δε σήμαινε πως λάτρευε και τις βρόμικες κάλτσες τους. Μέχρι που στο τέλος υποχρεώθηκε να τις πιάσει για να τις πετάξει από πάνω του.

«Ώρες ώρες γίνεστε κόπανοι, ένα μάτσο βλαμμένοι!» τους φώναξε νευριασμένος, μήπως και τους κόψει λίγο τα χαχανητά.

Το μόνο που κατάφερε ήταν να μαζευτούν σε έναν κύκλο όλοι μαζί, όπως έκαναν πριν από κάθε αγώνα, να χοροπηδάνε και να τραγουδάνε δυνατά:

Κόπανοι, κόπανοι, κόπανοι, ολέ!

Είμαστε βλαμμένοι, είμαστε κομπλέ!

Ακούγοντάς τους να ουρλιάζουν χαρούμενοι, δεν κατάφερε να παραμείνει θυμωμένος. Ειδικά όταν άκουσε να φωνάζουν το σύνθημα της ομάδας τους:

Βρέχει, χιονίζει,

ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ μας σκίζει!

Το μόνο που ήθελε ήταν να πάει μαζί τους για να τραγουδήσει κι αυτός. Μα δεν μπορούσε. Έπρεπε πρώτα να πάει να πλυθεί. Έβαλε δύναμη στις ρόδες και κύλησε το καροτσάκι του μέχρι το χαμηλό κτίριο στο πίσω μέρος της παιδικής χαράς, εκεί όπου στεγάζονταν οι νιπτήρες και οι τουαλέτες. Δεν του έφταναν όλα τα υπόλοιπα, ήταν και αλλεργικός στη σκόνη και τη βρομιά.

«Μακάρι να ήταν κι ο δικός μου γιος αλλεργικός στη βρόμα, ίσως τότε θα μπορούσα να ξεκουραστώ λιγάκι, να καθαρίζω δωμάτιο κι όχι στάβλο και να βρίσκω ρούχα αντί για έναν σωρό από άπλυτα κουρέλια» έλεγε η κυρία Ευδοξία, η μητέρα του Άρη, του καλύτερού του φίλου και αρχηγού του ΚΕΡΑΥΝΟΥ.

Το αγόρι έσπρωξε με δυσκολία το καρτσάκι του στον ανηφορικό διάδρομο και μπήκε στις τουαλέτες. Χώθηκε στην ειδική καμπίνα όπως πάντα, έκλεισε την πόρτα κι έβαλε τον σύρτη από μέσα για ασφάλεια.

Πρώτα έπλυνε τα χέρια του καλά, ευτυχώς ο νιπτήρας ήταν τοποθετημένος αρκετά χαμηλά και τον βόλεψε πολύ. Ύστερα έριξε μπόλικο νερό στο πρόσωπό του και σκουπίστηκε με τα αγαπημένα του αρωματικά χαρτομάντιλα.

Κοίταξε το ρολόι του και είδε πως η ώρα είχε ήδη πάει εννέα και τέταρτο, τώρα πια θα είχαν μαζευτεί όλοι, θα είχε έρθει ακόμα και η συνήθως αργοπορημένη Νίκη. Έπρεπε να βιαστεί.

Μόλις που πρόλαβε να πιαστεί από την ειδική χειρολαβή και να γυρίσει προς την κλειδωμένη πόρτα, όταν άκουσε τα βήματα. Πολλά και βαριά βήματα που σέρνονταν στο πάτωμα.

Κανένας δεν του απάντησε.

Μήπως δεν ήταν τα αγόρια; Μήπως ήταν η μοναδική παικτριά της ομάδας τους; Το καμάρι τους;

«Νίκη; Εσύ είσαι;»

Δεν πήρε απάντηση σε καμία από τις ερωτήσεις του. Μόνο τα βήματα εξακολουθούσαν να ακούγονται. Και κάποιοι ύποπτοι ψίθυροι.

«Τι πλάκα ετοιμάζετε πάλι; Δεν έφτασαν οι αηδίες που κάνατε με τις κάλτσες; Τώρα που θα βγω θα αρχίσω κι εγώ τις πλάκες και θα δείτε!» φώναξε γελώντας δυνατά, θέλοντας να δείξει cool.

Ούτε αυτό έπιασε. Κανείς δε μίλησε, κανείς δεν του απάντησε.

«Κόψτε την πλάκα, λέμε!»

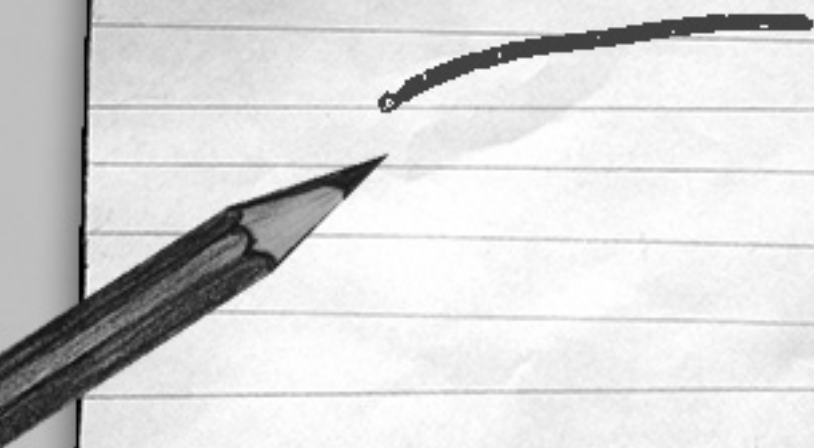
Και τότε, επιτέλους, ήρθε μια απάντηση:

«Πού την είδες την πλάκα, man;».

ΠΡΩΤΟ

ΜΕΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΤΙΑ, ΞΑΝΘΑ ΜΑΜΜΙΑ ΚΑΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΘΗΝΑ

Κυριακή, 9.15 το πρωί

Θα ήθελα να έχω ύψος ενάμισι μέτρο. Αλλά δεν έχω.

Θα ήθελα να έχω γαλάζια μάτια. Αλλά δεν έχω.

Θα ήθελα να έχω ξανθά μαλλιά. Αλλά δεν έχω.

Εδώ πρέπει να διευκρινίσω κάτι.

Με λένε Μαίρη. Και είμαι κορίτσι.

Λογικό;

(αυτή είναι η αγαπημένη μου φράση)

Σας είπα λοιπόν τι δεν έχω. Αυτό που έχω είναι ένα συμπαθητικό σώμα, ένα συμπαθητικό πρόσωπο και δυο συμπαθητικά μάτια. Είμαι δηλαδή εντελώς συμπαθητική. Και μέσα απ' όλα αυτά, έχω ένα κοφτερό μυαλό που παίρνει πιο πολλές στροφές κι από ζαλισμένη σβούρα. Όχι κι άσχημα, ε;

Μένω στο κέντρο της Αθήνας, σε μια συνηθισμένη πολυκατοικία μιας συνηθισμένης περιοχής. Το σχολείο μου

είναι συνηθισμένο, οι συμμαθητές μου συνηθισμένοι, η γειτονιά μου συνηθισμένη, οι δρόμοι που περπατώ συνηθισμένοι κι αυτοί.

Τώρα είναι η στιγμή που αναρωτιέστε γιατί στο καλό ανοίξατε να διαβάσετε ένα βιβλίο για ένα απλώς συμπαθητικό κορίτσι που ζει σε μια απλώς συνηθισμένη γειτονιά.

Αλήθεια Νο 1

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΞΕΓΕΛΟΥΝ!

ΓΙ' ΑΥΤΟ!

Πιστέψτε με, το ξέρω καλά, η δουλειά μου είναι αυτή.

Είμαι ντετέκτιβ.

Γ' αυτό σας λέω ότι τα πράγματα πολλές φορές δεν είναι όπως φαίνονται. Κι αυτό το βιβλίο είναι μια τέτοια περίπτωση. Κι εγώ είμαι μια τέτοια περίπτωση. Για την ακρίβεια, είμαι περιπτωσάρα, όπως λέει κι η γιαγιά μου η Μαρία. Ίσως και λίγο ψωνάρα, όπως προσθέτει η μαμά μου η Ελένη χαμογελώντας.

Και τώρα ήρθε η ώρα για τα ασυνήθιστα.

(Ασυμπάθιστα δεν έχω, μην περιμένετε.)

Στο σπίτι μένουμε μόνο τρία κορίτσια. Η γιαγιά μου, η μαμά μου κι εγώ. Χωρίς αδέρφια, χωρίς μπαμπά. Κάπως ασυνήθιστο, ε;

Η μαμά είναι αστυνομικός και λείπει τις περισσότερες

ώρες της μέρας από το σπίτι, η προστασία των συνανθρώπων μας είναι η δουλειά της και την παίρνει πολύ στα σοβαρά, γιατί θέλει η κόρη της να μεγαλώσει σε έναν ασφαλή κόσμο.

Η γιαγιά μου είναι ξεματιάστρα (κυρίως επάνω μου), αλλά και ένα είδος ντετέκτιβ, αφού «διαβάζει» το φλιτζάνι του καφέ σε όλες τις γειτονίσσες, προσπαθώντας να μαντέψει και να ανακαλύψει τι θα τους συμβεί στο μέλλον: σε τρεις μέρες, σε τρεις βδομάδες, σε τρεις μήνες, σε τρία χρόνια, σε τρεις αιώνες.

(Μεταξύ μας, αυτό το τελευταίο είναι το μόνο που μαντεύει στα σίγουρα.)

Οπότε:

Να κι η αλήθεια Νο 2

ΤΟ ΜΗΛΟ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΜΗΛΙΑ ΘΑ ΠΕΣΕΙ!

Αν η γιαγιά μου είναι ο κορμός της μηλιάς και η μαμά μου τα κλαδιά, εγώ είμαι το μήλο κι έπεσα ακριβώς κάτω από τη μηλιά. Εκτός από μαθήτριά, που είναι η επίσημη ιδιότητά μου, είμαι και ντετέκτιβ, είπαμε. Και ερευνήτρια. Μυστηρίων υποθέσεων, μυστηρίων αποστολών και μυστηρίων εξαφανίσεων – μυστηρίων γενικώς δηλαδή. Είμαι διευθύντρια στο γραφείο των «Άπαιχτων Ντετέκτιβ», που έχουν έδρα στο παλιό πλυσταριό, στην τaráτσα της πολυκατοικίας μας.

Έχω και συνεργάτες φυσικά. Τη Νίκη την Αχτύπητη, που μένει στο ισόγειο της πολυκατοικίας, και τον Μάκη τον Φούσκα, που μένει στο ρετιρέ. Το κοφτερό μυαλό μου δεν αρκεί, πολλές φορές χρειάζονται ομαδική δουλειά και συνεργασία για να πετύχει μια αποστολή, όπως συμβαίνει όχι μόνο στις έρευνες αλλά και στη ζωή.

**ΠΕΝΤΕ ΚΙΤΡΙΝΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ,
ΤΡΕΙΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΕΣ ΜΠΑΛΕΣ
ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΑΤΑΚΟΚΚΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ...
ΟΛΑ ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΑ!
ΠΩΣ; ΠΟΤΕ; ΓΙΑΤΙ;**

Ένα πρωί, τα υπέροχα αγόρια της ομάδας μπάσκετ του σχολείου εξαφανίζονται χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. Οι Άπαιχτοι Ντετέκτιβ αναλαμβάνουν την πρώτη τους υπόθεση και τα παίζουν όλα για όλα. Η σούπερ Μαίρη, η ντούπερ Νίκη, ο Μάκης ο Φούσκας κι ο απίθανος Μάνος τρέχουν και δε φτάνουν για να λύσουν το αίνιγμα της εξαφάνισης.

Ή μήπως φτάνουν και το λύνουν;

Δράση, περιπέτεια, αγωνία, γέλιο, έρωτας και μυστήριο φυσικά, μπόλικο μυστήριο. Θα το λύσουν; Θα το αφήσουν; Και μήπως εσύ μπορείς να τους βοηθήσεις ν' ανακαλύψουν τι συνέβη στα υπέροχα, εξαφανισμένα αγόρια;

Αλήθεια τώρα...

Δεν είναι τέλειο να είσαι ντετέκτιβ;

ISBN:978-618-03-1109-9

9 786180 311099

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81109

από 9 ευρώ